

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Tràngol, desori, confusió, de tot s'hi vol veure en aquest petit món català, més, concretament, barceloní. I tot plegat per què tants esgarips? Per poca cosa, perquè es reproduïxen les sistemàtiques dissensions entre els sectors antifeixistes. La força del costum ja no ens hauria de trobar desprevinguts, i així ens estalviariem moments de tensió. Al fi i al cap, si analitzem el fons del fons de les diverses actituds i gesticulacions, no hi ha motius d'alarma ni, menys, temor de disgregació.

El discursar, el contacte amb les masses, es fa necessari als qui ostenten el guiatge de nuclis organitzats. Altrament, els partits o organitzacions sofreixen aviat d'un estat letàrgic que posa en perill tota acció ulterior. Per això es produeixen certes actituds, que semblen encaminades a crear un veritable trastorn. Però no, no es cerca altra finalitat que provocar una reacció en el cos dels creients.

Constatem-ho. A través de les polèmiques i dels discursos de tons més pujats, hi trobarem la coincidència en l'apreciació justa de ço que exigeix una col·laboració obligada per abatere el feixisme i obrir els camins a una nova era de pau i justícia social. Només que cadascú sent la necessitat de suggestionar les masses i de donar a entendre que si no fa més mèrits és per l'acció dels frens que li ho priven. És evident que la intranquillitat no ens ha de pervenir d'aquest costat. Vigilem, observem el que passa en el camp enemic, ja que el baròmetre l'hem de tenir penjat en l'exterior de la casa, i ell ens precisarà l'estat atmosfèric que pugui afectar-nos. En el moment d'ara, els auguris són bons per ací i tempestuosos a la llunyania. Registrem per la nostra banda avenços i iniciatives d'atac gairebé en la generalitat dels fronts de guerra.

Es això l'essencial; la fixació política de Catalunya, bé prou que haurà de respondre a un ordre que arreu comença a imposar-se!

ALFIL

LA REVOLUCIO HO EXIGEIX

PARLAR CLAR

Quasi nou mesos han passat des de la gesta magnífica que en el 19 de juliol, el proletariat català realitzà, per a vèncer i exterminar el moviment facciós que l'Espanya burgesa i religiosa feia esclatar per aixefar les poques llibertats que imperaven per als homes lliurepensadors; nou mesos que han estat un sens fi d'obstacles per tots els treballadors, un continuament de desgast d'energies i forces vertaderament proletàries; nou mesos que han constituït una infinitat de sofriments i privacions pels homes identificats als ideals antifeixistes i revolucionaris; nou mesos, en fi, que han fet esdevenir una sèrie de problemes i qüestions que ningú hauria esperat.... Com pot ésser, com és, que essent l'obrer qui deturà amb la barreira formada pels seus propis cossos, que el feixisme passés, avui, en ple període revolucionari, sigui precisament el més perjudicat econòmicament, essent-li del tot impossible satisfer les seves necessitats, mentre que la classe privilegiada i política continua amb el mateix luxe d'abans, de poder-se divertir amb la riquesa creada per l'esforç del productor? Com és possible, que encara hi hagin uns superiors a altres? No es féu l'aixecament del poble productor amb mires a l'acabament de la desigualtat econòmica i social existent en la Ibèria dels Borbons i de la República burgesa i catòlica? Com s'explica, doncs, que després de la victòria, continuïn els que mai han produït, amb més facilitats que els propis treballadors per a adquirir tots els productes alimentaris? Com és possible que succeeixin una infinitat de coses que no acabariem de citar mai i que són pròpies dels passats règims de dictadura i de «fanfarroneria» clerical i militar, com és el permetre que un «enxufat» cobri sous de mil pessetes mentre que aquell obrer, que ha de mantenir cinc criatures, el frueixi de deu pessetes?

Treballadors, amants de la Revolució Social!! Estem a l'altura de les circumstàncies, vigilant els passos del polític emboscant, per a evitar l'increment de les injustícies socials, i acabar d'una vegada amb la mentida, disfressada amb les paraules de Sacrifici, Sinceritat i Ordre. No ens ha de desmoralitzar l'activitat malèvola d'alguns, però sí que ens ha d'animar a prosseguir en els nostres desigs de destruir tot el dolent i construir de nou el sistema equitatiu i de benestar comú que el proletariat anhela i que pel qual tanta sang ha derramat.... No volguem consentir que ens desvirtuin el vertader sentit del nostre moviment. Costi el que costi, i caigui qui caigui.

P. GUDIOL